

Kristeligt Dagblad

LIV & SJÆL | 09.03.23 KL. 20:00 | **K**

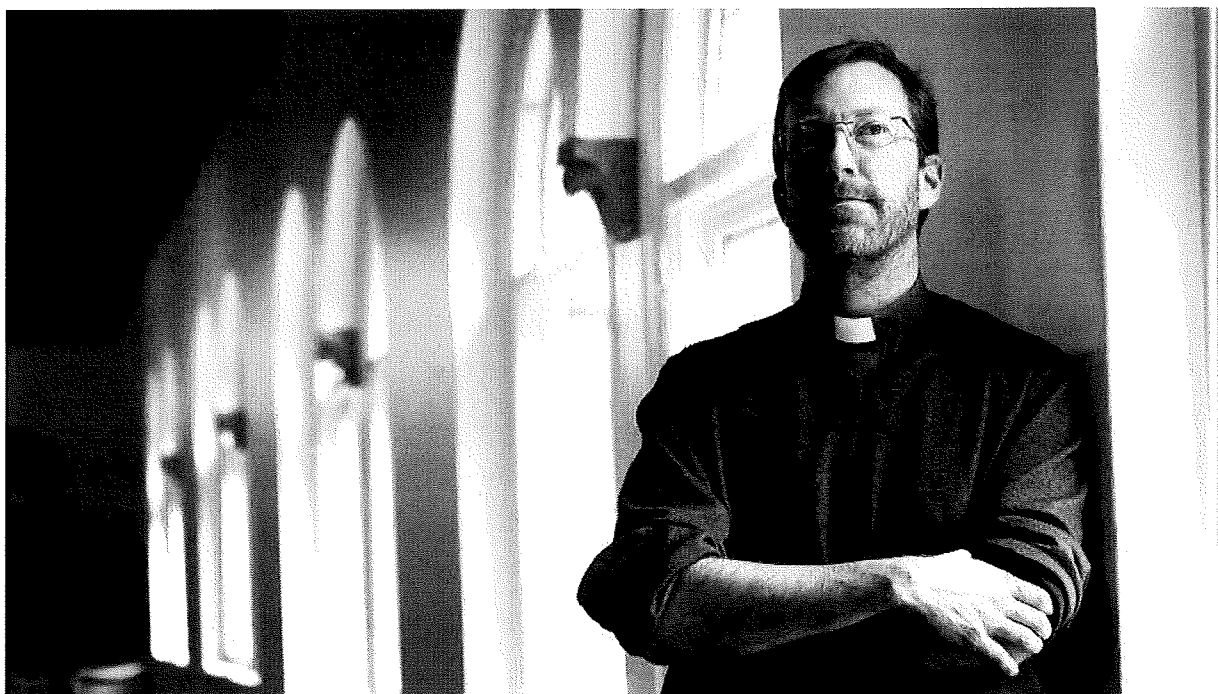
Daniel Nørgaard er katolsk præst og måtte forfølge sin forelskelse. Men kaldet var stærkere

Fastetiden er en anledning til at overveje sit forhold til Gud og til sig selv, siger jesuitpræsten Daniel Nørgaard. Selv har han måttet overveje, om hans gudstro var kompensation for en opvækst med en fraværende far

Else Marie Nygaard

Journalist

"Faren er, at fasten bliver en anledning til at vise, hvor dygtig og trofast man er, og hvor meget man formår ved ens egen viljestyrke," siger præst og jesuit Daniel Nørgaard. Foto: Leif Tuxen.

Forleden stødte **Daniel Nørgaard** på en ven fra børnehavetiden. Vennen mindede ham om, hvordan han holdt prædikener på en mælkekasse ude på legepladsen. Og nej – Daniel Nørgaard var ikke særlig gammel, inden han første gang sagde, at han ville være præst i den katolske kirke. Som en af vældig få danskere fra sin generation er han blevet præst i den katolske kirke. Han var bare 27 år, da han blev præsteviet, og siden er han indtrådt i Jesuiterordenen. Det her kunne lyde som en snorlige fortælling om at forfølge ens kald, men Daniel Nørgaard vægrer sig ved polerede og forenklede billeder af præste- eller ordenslivet.

På søndag er det tredje søndag i faste, og det er fastetiden, som er anledningen til, at vi mødes. Daniel Nørgaard har arbejdet teologisk med fasten som en del af en mastergrad i Ignatiansk spiritualitet, som han har taget på et spansk universitet, og fasten er også et tema, der dukker op flere gange i den bog, han har oversat og forsynet med fyldige noter og en indledning. Bogen hedder ”Pilgrimmens beretning” og er en selvbiografi af Ignatius af Loyola (1491-1556) og udkom i efteråret på Katolsk Forlag. Når man læser selvbiografien om Jesuiterordenens spanske grundlægger, bliver man klar over, at den kristne faste er fuld af faldgruber.

”Skolepræst”, står der på døren til Daniel Nørgaards kontor på **Niels Steensens Gymnasium på Østerbro** i København, og den grå præsteskjorte viser, at det er ham, som er præsten på skolen med de knap 800 elever samt den internationale ungdomsmenighed, der fejrer messe i Sankt Augustins Kirke. Et af de få krav, han stillede, da han tiltrådte, var, at han ville have en dør med et vindue i til sit kontor. Krænkelssagerne i den katolske kirke, som også har ramt elever på skolen, bekymrer og skræmmer ham.

Det er jesuitternes skole, og i august 2022 flyttede Daniel Nørgaard ind i det fællesskab af i alt fem jesuitter, som bor ved skolen, og tiltrådte som præst for eleverne og den internationale ungdomsmenighed.

Han viser det skema, han har delt ud til de unge, som kommer i søndagsmenigheden. Fastetiden strækker sig fra askeonsdag efter fastelavn og 40 dage frem til påskedag, for søndagene tælles ikke med. Hver uge er der tre nedslag: forslag til bøn eller bibellæsning, noget man skal tilstræbe at gøre, og noget man kan faste fra: søde sager, sociale medier, musiklytning, kød, sodavand, kaffe eller alkohol.

”Faren er, at fasten bliver en anledning til at vise, hvor dygtig og trofast man er, og hvor meget man formår ved ens egen viljestyrke.”

Sand faste er, ifølge Daniel Nørgaard, også en anledning til at ransage relationen til Gud.

”Er vi styret af noget, vi helst ikke vil styres af?”.

(Daniel Nørgaards liv er ransagelsen en fortælling om som ung at forsøge at præstere sig til Guds nærvær i stilheden, en fortælling om et fadersår og om at udleve sin teenagetid på tre måneder – med års forsinkelse vel og mærke.

Samvær og mavepine

Han voksede op i Farum med sin mor, der var socialrådgiver, og sin otte år ældre halvsøster. Inden han fyldte to år, blev hans forældre skilt. I 2020 døde hans mor, der

som ung var flyttet fra Ungarn til Danmark. Hun efterlod sig papirer, hvor hun havde nedskrevet to drømme, hun havde haft efter bruddet med Daniel Nørgaards far. I drømmene lovede Jesus hende, at han ville sørge for dem. Det løfte blev indfriet, og så længe Daniel Nørgaard kan huske, gik hans mor trofast til messe i den katolske kirke om søndagen.

Kirkens rum blev en integreret del af barndommens land for Daniel Nørgaard. De første år kom familien i en katolsk menighed i Herlev, hvor der var en del jævnaldrende børn og en følelse af at tilhøre samme store familie. Han var bare 10 år, da han tog med en gruppe fra menigheden til det økumeniske kloster Taizé i Frankrig, hvor unge bruger timer på at synge og bede. Som 13-årig var han med sin mor på stilleretræte i et kloster – her bør dog indskydes, at Daniel Nørgaard havde fået lov til at medbringe sin Gameboy – men forholdet til Gud var afgørende. Han levede med en klar bevidsthed om, at Gud skulle fylde hans liv, og hvad han måske vagt havde fornemmet, da han stod på mælkekassen ude på børnehavens legeplads, blev til et udtalt ønske, da han var 14 år: Han ville være præst. Selvom han ikke brød sig om tanken om at skulle tage ordet i store forsamlinger.

Når den i dag 42-årige jesuiterpræst ser tilbage på sin opvækst, er der et andet ord, der dukker op: fadersår. Godt nok var det hans mor, som gik fra hans far, men gennem opvæksten var hun god til at minde ham om, hvordan hans far havde svigtet Daniel Nørgaard. Han kan genkalde sig den mavepine, der gerne meldte sig, når han havde været på weekend hos sin far.

”Vi gik gerne en tur i Søndermarken på Frederiksberg, og når vi kom hjem, læste han avis, og jeg skulle mere eller mindre passe mig selv. Jeg kan næsten Linje 3's 10-årsjubileumsshow udenad, for jeg så videoen med showet igen og igen, når jeg var hos ham. Det absolutte lavpunkt var, da jeg var 12 eller 13 år, og han skulle med mig til badminton. Forældrene skulle spille double med deres børn. Han skældte mig ud, og jeg kunne se i de andre forældres ansigter, at de var chokerede over ham.”

Hans far døde i 2019. Da Daniel Nørgaard blev voksen, blev forholdet til hans far en del bedre, men da havde han fået, hvad han kalder sit fadersår.

”Min mor skal have ros og tak for meget i forbindelse med min opvækst, men hun var for god til at påtale, hvordan min far svigtede mig.”

Daniel Nørgaard siger, at han som barn og i den tidlige ungdom har følt sig forkælet i sit gudsforhold, men tvivlen var der også: Var troen på en treenig Gud en kompensation for en fraværende far? Og hvad med forholdet mellem tro og videnskab? Han stillede mange spørgsmål, men det fik ham ikke til at afvige fra ønsket om at blive præst, og i

modsatning til kammeraterne i klassen på Marie Kruses Skole i Farum var han glad for at læse i sin bibel. Fra privatskolen i Farum gik turen til det gymnasium, hvor han i dag er ansat. Da hans jævnaldrende begyndte at få kærester, holdt han sig tilbage, for han ville jo være præst. I den unge Daniel Nørgaards hoved så ville det være uærligt at forfølge en forelskelse, når han vidste, at han på sigt ikke kunne have en kæreste.

Tomme kalorier af tro

I "Pilgrimmens beretning" kan man læse, hvordan **Ignatius af Loyola** skadede sig selv med overdreven faste. Han tog et opgør med sin forfængelighed og valgte ikke at lade hår og negle klippe eller rede, og så fastede han fra kød og vin.

"Ignatius var jo ivrig og tænkte, at nu ville han give sig selv til Gud, og han troede, at alt afhæng af hans hengivenhed og den askese, han kunne præstere. Folk havde tidligere opsøgt ham for åndelig vejledning, men fordi han så vild ud med sit uplejede ydre, skræmte han folk væk. En af Ignatius' erkendelser var, at de umiddelbart fromme tanker om overdreven faste og krav om skrifte ikke kom fra Gud, men var Djævelens fristelse."

Når Daniel Nørgaard tænker tilbage på sine første år som præstestuderende, kan han se, at ungdommelig stræben blandede sig med fordybelsen i troen i tilbagetrukket stilhed.

"Det, som ligner fordybelse, var i perioder en ungdommelig stræben, og i stedet for at blive fordybet i ens tro, får du tomme kalorier. Der er en tendens til at idealisere munke, som var de ophøjede mestre som jedier (fra 'Star Wars'-filmene, red.), men man skal passe på, at man ikke skaber glansbilleder. Jeg hørte en prædiken, hvor en munk sagde: 'Hvis du vil blive beundret, skal du blive fuldkommen, men hvis du vil elskes, skal du kunne vise din svaghed.' Det tror jeg, der er meget sandt i."

I den ignatianske spiritualitet skal man leve sig ind i de bibelske beretninger. Det faldt Daniel Nørgaard let som barn, men da han som ung præst tog på retræte en måned, ville teksterne ikke blive levende for ham, selvom han bad fire timer om dagen. I dag står det som en vigtig erfaring, at man ikke med teknikker eller bestemte praksisser kan kende Guds planer.

Kærlighedsbrevet

Som 27-årig var han klar til at få et præsteembede i den katolske kirke efter seks års studier i Rom. Han vendte hjem til Danmark og blev andenpræst ved Sankt Ansgars Kirke, den katolske domkirke i København, og senere ungdomspræst. Undervejs i studiet og i den første tid som præst overvejede han, om han var blevet præst af de forkerte grunde: Valgte han at blive præst, fordi han frygtede, at han ville blive en ægtemand og far, som svigtede, sådan som han havde set sin far gøre?

I 2010 fik han et brev fra en kvinde, som kom i Sankt Ansgar. Hun skrev, at hun var forelsket i ham.

”Brevet rystede mig. Det var en kvinde, som det ville være værd at være gift med, og jeg var tiltrukket af hende, men jeg svarede hende, hvad sandt var: Jeg har valgt en anden vej, hvilket jeg er ked af på hendes vegne, og vi blev enige om, at hun skulle komme i en anden menighed.”

Da der var gået et år, mødte han kvinden. Han tænkte, at hendes brev og hans følelser for hende hørte fortiden til, men efter deres møde måtte han tage kontakt til den katolske biskop. Daniel Nørgaard fortalte, hvad der var sket og bad om orlov. Det var lige i forsommeren 2011, hvor han skulle medvirke på lejre og stævner, men når han havde gjort det, kunne han holde orlov, lovede biskoppen.

Daniel Nørgaard husker en tid med søvnløse nætter, før han kunne forfølge forelskelsen. Efter et par måneder fandt de ud af, at det ikke gik mellem dem. Det var en stor krise for Daniel Nørgaard, der spurgte sig selv, om det mislykkede forhold var et bevis på, at han ikke egnede sig til at være nogens partner. Og samtidig efterlod bruddet ham med en længsel efter en partner og i en længere krise, som gjorde det umuligt for ham at virke som præst.

Vendepunktet indtraf, da han fik et ophold på Recollectio-Haus i det sydlige Tyskland, hvor primært katolske præster og ordensfolk, der lider af udbændthed eller har identitetskriser kan få hjælp gennem et tre måneder langt program med terapi og vejledning. Her mødte han en jævnaldrende katolsk ordenssøster, der kæmpede med tvivl om sin fremtid. Venskabet mellem de to udviklede sig til et kærlighedsforhold – eller som Daniel Nørgaard siger: Han gennemlevede sin teenagetid på tre måneder.

”Det fik mig til at se, at jeg ikke er som min far. Jeg ville godt kunne blive en god far og god ægteemand, men jeg kunne også konstatere, at et ægteskab ikke er det, som jeg inderst inde vil. Det vil ikke kunne stille mine længsler.”

Som ung præstestuderende i Rom fik han et råd af en åndelig vejleder, der i dag er kardinal. Rådet er siden kommet til at fungere som en rettesnor for ham:

”Dit kald er, hvor du kan elske mest.’ Og jo, jeg har været i tvivl siden, men i mine drømme er jeg næsten altid præst.”

Sig tak

På søndag er det tredje søndag i fasten. Det skema, som Daniel Nørgaard har givet til de unge i søndagsmenigheden, forsøger han også selv at efterleve. De snacks, han har for

vaner at spise mellem måltiderne, holder han sig fra i fasten. Eller rettere: Han forsøger.

”Jeg har opdaget igen, at man sagtens kan overleve at gå sulten rundt i et par timer.”

Men fastens vigtigste besindelse handler ikke om afstå fra bestemte vaner, men om hvor man har sin opmærksomhed. Han vender tilbage til ”Pilgrimmens beretning” af Ignatius af Loyola. En af Ignatius' nærmeste sagde, at Ignatius så Gud i alle ting. Daniel Nørgaard konstaterer, at han selv kan have en tendens til at se på, hvad han skal ofre, men at Ignatius af Loyola ændrer perspektivet, så man bedre kan se, hvad man har fået foræret. I et felt på fasteskemaet har han skrevet:

”Udtryk din taknemmelighed.”

Født i 1980 og opvokset i Farum nord for København.

Student fra Niels Steensens Gymnasium i 1999.

Fra 2000 til 2006 læste han til præst ved universitetet Gregoriana i Rom i Italien. Siden læste han en overbygning i dogmatik, som han afsluttede med en licentiatgrad i 2014.

Blev præsteviet i 2007 og har været ungdomspræst og sognepræst ved den katolske domkirke Sankt Ansgar.

I september 2021 aflagde han løfter i Jesuiterordenen.

Har en mastergrad i ignatiansk spiritualitet fra universitetet Comillas i Madrid, Spanien.

Siden august 2022 skolepræst og præst for den internationale katolske ungdomsmenighed i København.

Ordenen blev grundlagt i 1540 af Ignatius af Loyola (1491-1556) og er en præsteorden, som også tæller et mindretal af brødre.

Ordenen blev tidligt kendt for bestå af særdeles veluddannede mænd, og i tiden efter Reformationen oprettede jesuitterne skoler og virkede på universiteter i den katolske del af Europa. Jesuitterne er også kendt for deres missionsarbejde.

Der er omkring 15.000 jesuitter i verden, og ordenen er den største mandlige orden i den katolske kirke.

I Danmark er der 11 jesuitter med base i Aarhus og København. Ordenen har ikke traditionelle klostre, men medlemmerne bor typisk i fællesskaber, såkaldte kommuniteter.

Pave Frans tilhører Jesuiterordenen og var i en årrække leder af ordenen i Argentina.

Kilde: Kristendom.dk og Jesuitterne i Danmark

